

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: N. D. Ch., narozený X,
toho času pobytem X,
zastoupený: Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, Praha,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 11. 12. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2023, č. j. OAM-1310/ZA-ZA15-HA13-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 6. 11. 2023, č. j. OAM-1310/ZA-ZA15-HA13-2023, žalovaný rozhodl o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 26. 9. 2023 tak, že posoudil žádost o mezinárodní ochranu jako nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby žalobce uvedl, že je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce zejména poukázal na skutečnost, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněné, což odporuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen **správní řád**), v čemž spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Po věcné stránce žalobce namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů žalovaného, které nerespektují požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Ve vztahu k důvodům mezinárodní ochrany žalobce opětovně poukázal na požadavky správního řádu obsažené v § 68 odst. 3 a konstatoval, že napadené rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále mělo dle žalobce dojít k porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu a § 10a a § 11a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí považoval žalobce také v rozporu s mezinárodními závazky ČR (Úmluva o právním postavení uprchlíků), kdy porušuje žalobcovo ústavně zaručené právo na život (čl. 6 Listiny, čl. 2 Úmluvy). Dále žalobce namítal nedostatečné posouzení skutečnosti, že má v zemi původu dluh. *Žalobce rovněž namítal, že žalovaný pochybil, jestliže neudělil žalobci humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Žalobce byl toho názoru, že rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.* Žalobce uvedl v rámci správního řízení, že chce v ČR zůstat, protože má v domovském státu dluhy i vůči státu a hrozilo by mu tam vězení. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 5. 1. 2024 žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť v průběhu správního řízení o již druhé žádosti žalobce žalovaný shledal, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti. Ze shromážděných podkladů k rozhodnutí vyplynulo, že žalobce k důvodům podané opakované žádosti o mezinárodní ochranu výslovně sdělil, že o mezinárodní ochranu žádá z toho důvodu, neboť ve Vietnamu má dluh, který by rád splatil, proto chce v ČR zůstat. Uvedenou skutečnost v rámci předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuváděl, protože ji zapomněl sdělit. Dluh žalobci vznikl v roce 1999, kdy vycestoval do ČR a potřeboval peníze na cestu. V současnosti žalobce dluží jedné soukromé osobě 8 000 USD. Kdyby se nyní žalobce vrátil domů, těžko by dluh splatil a od soukromého věřitele by mu hrozilo nebezpečí. Při posuzování současné žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel žalovaný především ze samotných výpovědí, které žalobce učinil jak v průběhu současného řízení, tak i předešlého azylových řízení, a dále z informací shromážděných v průběhu současného řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Po provedeném správním řízení dospěl k závěru, že žalobce ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl a ani se neobjevily žádné nové skutečnosti či zjištění ve smyslu zákona o azylu, které by nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení, a které svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovanému je rovněž z informací shromážděných v průběhu správního řízení o situaci ve Vietnamu známo, že v zemi původu žalobce nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Závěrem žalovaný po posouzení všech okolností opakované žádosti

žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal, že důvody vylučující udělení doplňkové ochrany pro spáchání vážného zločinu podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu v případě žalobce přetrvávají i nadále, když ostatně sám žalobce ani ve své opakované žádosti žádnou změnu těchto okolností netvrdil. Z popisu rejstříku trestů vyplývá, že trest uložený žalobci za spáchání zvláště závažného zločinu nebyl zhlazen ani se nestal předmětem amnestie. Žalovaný proto shrnul, že od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, nedošlo k takové změně okolností, které by mohly vést k odlišnému posouzení důvodů použití vylučující klauzule podle § 15a zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se skutečně jedná o opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť se v jeho případě jedná již o druhou žádost.
8. Dále má soud ze správního spisu za prokázané, že první žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 18. 7. 2022. Za důvod podání žádosti označil žalobce to, že neměl na nikoho z rodiny ve Vietnamu kontakt a neměl se tam kam vrátit. Chtěl zůstat v ČR a najít si tu práci. Řízení o žádosti bylo skončeno rozhodnutím ze dne 1. 9. 2022, č. j. OAM-687/ZA-ZA10-HA13-2022 (PM 21. 9. 2022), jímž nebyl žalobci udělen azyl dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu; rovněž nebylo možné žalobci udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodu podle § 15a zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který rozsudkem ze dne 20. 3. 2023, č. j. 33 Az 19/2022-58 žalobu zamítl (PM 22. 3. 2023). Proti uvedenému rozsudku podal žalobce dále kasační stížnost, kterou NSS usnesením ze dne 31. 5. 2023, č. j. 4 Azs 137/2023-30 (PM 5. 6. 2023) odmítl pro nepřijatelnost. V aktuálně podané žádosti ze dne 26. 9. 2023 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména to, že ve Vietnamu má dluh, který by rád splatil, proto chce v ČR ještě zůstat. Uvedenou skutečnost v rámci předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl, což odůvodnil tím, že ji zapomněl sdělit. Dluh mu vznikl v roce 1999, kdy vycestoval do ČR, neboť potřeboval peníze na cestu. V současnosti dluží jedné soukromé osobě asi 8 000 USD. Kdyby se nyní vrátil domů, těžko by dluh splatil a od soukromého věřitele by mu hrozilo nebezpečí. K dotazu, proč toto neuvedl, přestože byl poučen, že je povinen uvést všechny důvody žádosti o mezinárodní ochranu, sdělil, že si na to nevzpomněl.
9. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.“

10. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které *a)* nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a *b)* svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
11. Soud v rámci výše uvedeného bude přezkoumávat, zda žalobce uvedl nové skutečnosti nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz a nebyly uvedeny již v předcházejících žádostech o mezinárodní ochranu, resp. nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím soud přezkoumá, zda se situace v zemi žalobce skutečně změnila natolik, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů.
12. Viz rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č.j. 7 Azs 28/2011-74 „Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadatelem se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“
13. V první žádosti ze dne 18. 7. 2022, již žalobce podal na území ČR, označil jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany to, že neměl na nikoho z rodiny ve Vietnamu kontakt a neměl se tam kam vrátit. Chtěl zůstat v ČR a najít si tu práci.
14. V aktuálně podané žádosti ze dne 26. 9. 2023 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména to, že má ve Vietnamu dluh, který by rád splatil, proto chce v ČR ještě zůstat. Uvedenou skutečnost v rámci předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuváděl, zapomněl ji sdělit. Dluh mu vznikl v roce 1999, kdy vycestoval do ČR. Potřeboval peníze na cestu. V současnosti dluží jedné soukromé osobě asi 8 000 USD. Kdyby se nyní vrátil domů, těžko by dluh splatil a od soukromého věřitele by mu hrozilo nebezpečí.
15. Na tomto místě soud upozorňuje na rozpor tvrzení žalobce v průběhu správního řízení a řízení o žalobě, kdy v prvně jmenovaném případě označil žalobce za věřitele soukromou osobu, zatímco v druhém případě (řízení o žalobě) tvrdí, že věřitelem je stát, aniž by tento rozpor jakkoliv vysvětlil. Pakliže se jedná o nový dluh, a to vůči státu, který žalobce neuvedl při řízení o žádosti, není toto tvrzení v řízení o žalobě přípustné. Soud se proto rozhodl setrvat na verzi týkající se soukromé osoby věřitele a tuto dále posoudit z hlediska ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu.
16. Po posouzení celé věci nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobce neuvedl a ani se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Žalobci byla existence dluhu známa již v řízení o první žádosti (18. 7. 2022), neboť se dluh údajně datuje k roku 1999. Rovněž žalobci nic nebránilo tento důvod uvést již v řízení o jeho první žádosti, neboť jak žalobce sám sdělil, „pouze“ zapomněl tento důvod uvést. Současně soud

nepovažuje tento důvod ani za relevantní dle § 12 a § 14a zákona o azylu a v tomto směru odkazuje na závěry rozsudku NSS ze dne 12. 12. 2005, č. j. 4 Azs 63/2005 – 55, které považuje za aplikovatelné i na nynější případ žalobce „*Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii a o azyl požádal v České republice teprve poté, kdy mu zde bylo uděleno správní vyhoštění.*“ Pakliže žalobce dále tvrdil, že by mu hrozilo v případě nezaplacení nebezpečí od věřitele, konstatuje soud, že tato obava je ryze hypotetická. Ostatně jak žalobce uvedl, nebezpečí je vázáno na splacení dlužné částky, tj. v budoucnosti nejistý stav, který může žalobce svým přičiněním ovlivnit, přičemž k tomuto měl prostor již od roku 1999. Rovněž ze sdělení žalobce vyplývá, že prozatím k žádné hrozbě nedošlo. V tvrzeních žalobce tedy žalovaný zcela v souladu s očekáváním neshledal žádné důvody, které by bylo možné podřadit pod azylově relevantní důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu.

17. Nad to soud stejně jako žalovaný, připomíná, že v případě žalobce jsou dány důvody podle § 15a zákona o azylu, pro které nelze udělit doplňkovou ochranu.
18. Soud se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci objektivně nebránila jakákoliv relevantní překážka tyto „nové“ tvrzené skutečnosti uvést již v řízení o první žádosti. S přihlédnutím k faktu, že je dluh datován k roku 1999 a jak sám žalobce uvedl, zapomněl ho uvést mezi důvody při prvním řízení o jeho žádosti, je patrné, že žalobci nic v jeho uvedení již dříve nebránilo a lze z této skutečnosti dovodit, že jej žalobce nepovažoval za palčivý.
19. Současně si žalovaný pro aktuální řízení zajistil i aktuální informace o zemi původu (informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. června 2023), z níž mimo jiné vyplývá, že se situace v zemi původu nijak nezměnila, resp. nezměnila se způsobem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany; ani žalobce nic v tomto směru netvrdil. Soud dále při studiu správního spisu zjistil, že informace MZV ČR č. j. 103347/2023-MZV/LPTP ze dne 28. 2. 2023 k č. j. MV-17198-1/OAM-2023, půjčky, úvěry a lichva, není součástí správního spisu. Toto zjištění soudu dále potvrzuje i samotný spisový přehled, který neobsahuje záznam o přítomnosti této zprávy ve správním spise. Rovněž ze samotného číslování správního spisu nevyplývá, že by byl uvedený dokument jeho součástí. Dle závěru soudu se jedná o pochybení správního orgánu. Dále se soud zabýval tím, zda toto mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. V tomto konkrétním případě soud zohlednil, že žalobce nikterak nerozporoval bezpečnostní situaci v zemi původu či neuváděl jakoukoliv podstatnou změnu situace v zemi původu ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Dále se žalobce vzdal práva na seznámení se s podklady rozhodnutí a práva vyjádřit se k nim. Rovněž soud shledává za dostatečnou pro účely poskytnutí informací o tom, zda v zemi původu došlo k podstatné změně situace, ve správním spise založenou Informaci OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. června 2023. Po posouzení závažnosti pochybení žalovaného došel soud k závěru, že zmíněné pochybení s ohledem na okolnosti tohoto případu nedosahovalo takové intenzity, aby způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí v podobě nepřezkoumatelnosti.
20. Co se týče žalobcovy argumentace stran nesprávného posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neshledal soud ani tuto námitku důvodnou. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, když neposuzoval žalobcův případ z

hlediska § 14 zákona o azylu, jelikož v daném typu řízení není k takovému postupu povinen. Namísto ustanovení § 14 zákona o azylu zákon připouští jinou variantu postupu žalovaného, a to dle § 11a odst. 4 zákona o azylu, viz rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 110/2019-74: „*Při rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitra podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitého právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“).*“ Nicméně ani ve vztahu k tomuto ustanovení neshledal soud napadené rozhodnutí nezákonným. V již citovaném rozhodnutí NSS rovněž vyjádřil názor, že: „*Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti, již zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je.*“ V tomto směru soud dále odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 4. 5. 2020, č. j. 10 Azs 410/2019 – 62, kde je uvedeno: „*Tvrzení o údajné stěžovatelově obtížné dlouhodobé situaci není – v žádné myslitelné rovině – nové (podrobněji viz s. 3 a 4 napadeného rozhodnutí žalovaného). Není jej třeba opětovně věcně posoudit. Nebylo proto ani povinností žalovaného řešit, zda u stěžovatele existují důvody hodné zvláštního zřetele (§ 11a odst. 4 zákona o azylu). Jak se již stěžovateli dvakrát pokusil vysvětlit žalovaný, azyl nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.*“

21. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
22. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobce ve svém případě skutečně uváděl nové skutečnosti, které mu musely být známy již v řízení o jeho první žádosti, a současně nebyla zjištěna překážka, která by mu v jejich sdělení již tehdy bránila. Žalovaný tedy zcela v souladu se zákonem o azylu aplikoval ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu a k těmto skutečnostem nepřihlížel jako k nově přípustným tvrzením. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však

žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. února 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně